

Измѣрванията на разстоянията между околнитѣ краища, направени отъ поручикъ Вронченко, въ които Сливенъ е взетъ за база, сж отъ 1829 г. и не прѣдставляватъ за насъ важность. Правилъ ги е съ „астрономически теодолитъ“. Въ Ямболъ е опрѣдѣлилъ »широту въ 10-тъ пріемовъ приведа оную на минаретъ Еки-Джами (Ески-Джами). Разность долготы сего мѣста отъ Бургаса найдена перевозомъ двухъ хронометровъ“. Сжщото той направилъ и въ „городъ Сливно“, дѣто се качилъ на джамията Хаджи Брама (Хаджи Ибрахимъ). „Разность долготы сего мѣста отъ Адринополя найдена перевозомъ одного хронометра“¹⁾. До колко тия измѣрвания сж послужили за по-нататъшнитѣ руски операции подъ Дунава, може да се види отъ това, че рускиятъ генераленъ щабъ не е знаелъ, до самото освобождение, за сжществуването на нѣкои балкански проходи.

По-други е вече русинътъ Владимиръ Далъ, познатъ още подъ псевдонима „Лугански Казакъ“. Той е придружавалъ рускитѣ войски подъ Балкана като воененъ лѣкарь; види се, че е притежавалъ и поетиченъ даръ, та е написалъ повѣсть съ сюжетъ отъ Сливенъ, подъ името „Сливенка“. Това е единичкото старо, чуждо произведение, въ което главнитѣ герои сж българи и то на собствена почва. (Това не е едничкитъ трудъ на Далъ. Той се е прославилъ още и като филологъ. Часть отъ запискитѣ му, които вѣроятно сж били цѣнни по своя исторически характеръ за тогавашнитѣ събития въ Сливенъ, се загубватъ между Сливенъ и Ямболъ. „Сливенка“ е единъ портретъ на стария сливенски битъ, въ който героинята е сливенска мома — единъ очарователенъ, скромненъ и милъ образъ на прѣдишнитѣ сливенски моми. Въ противоположность на това стои нейния неодѣланъ, суровъ и ревнивъ годеникъ — сжщо сливенецъ, съперникъ на ранения отъ него „по погрѣшка“ казакъ, влюбенъ въ годеницата му, която и става жертва на първия)²⁾.

¹⁾ Записки военно-топогр. депо. Спб. 1837. I 129-130.

²⁾ „Сливенъ, пише Далъ, лежи въ една живописна долина, срѣдъ високи, стрѣмни височини“. По-нататъкъ слѣдватъ интересни данни за боя на руситѣ при града, влизанието имъ въ него и т. н.